

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 18, 2016

Nummer 18, 2016

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:733](#) 26-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:576](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:580](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:579](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:561](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:564](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:578](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:568](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:555](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:563](#) 05-04-2016

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2016:577](#) 05-04-2016

Annotatie

[Annotatie bij Hoge Raad 15 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:416, SR 2016-0147.](#)

mr. P.C. Verloop

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad geeft op hoofdlijnen een verduidelijking van het beslissingskader met betrekking tot de strafrechtelijke aansprakelijkheid voor het ‘feitelijk leidinggeven’.

In deze zaak staat in enkele middelen het feitelijk leidinggeven aan een door een rechtspersoon begaan strafbaar feit centraal. Dat gecompliceerde thema is in recente rechtspraak weinig aan bod gekomen. De Hoge Raad zal daarom hierna, mede aan de hand van zijn eerdere rechtspraak, enkele opmerkingen maken over de strafrechtelijke aansprakelijkheid voor het ‘feitelijk leidinggeven’ aan een door een rechtspersoon verrichte verboden gedraging als bedoeld in artikel 51 lid 2 aanhef en onder 2° Sr. Deze opmerkingen vormen geen compleet overzicht, maar beogen op hoofdlijnen een verduidelijking van het beslissingskader te bieden. Bij de toepassing van dat kader zal overigens veel afhangen van de precieze feiten en omstandigheden van het geval.

Artikel 51 Sr luidt:

‘1. Strafbare feiten kunnen worden begaan door natuurlijke personen en rechtspersonen.

2. Indien een strafbaar feit wordt begaan door een rechtspersoon, kan de strafvervolgung worden ingesteld en kunnen de in de wet voorziene straffen en maatregelen, indien zij daarvoor in aanmerking komen, worden uitgesproken:

1° tegen die rechtspersoon, dan wel

2° tegen hen die tot het feit opdracht hebben gegeven, alsmede tegen hen die feitelijke leiding hebben gegeven aan de verboden gedraging, dan wel

3° tegen de onder 1° en 2° genoemden te zamen.

3. Voor de toepassing van de vorige leden wordt met de rechtspersoon gelijkgesteld: de vennootschap zonder rechtspersoonlijkheid, de maatschap, de rederij en het doelvermogen.’

Strafvervolgung ingesteld tegen een persoon die feitelijk leiding heeft gegeven aan de verboden gedraging, behoeft – indien de rechtspersoon eveneens wordt vervolgd – niet tegelijk plaats te

vinden met die vervolging van de rechtspersoon. Zij stuit ook niet af op de enkele omstandigheid dat een strafvervolging van die rechtspersoon niet (meer) mogelijk is of niet plaatsvindt.

Bij de beantwoording van de vraag of een verdachte strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld ter zake van het feitelijk leidinggeven aan een door een rechtspersoon verrichte verboden gedraging, dient eerst te worden vastgesteld of die rechtspersoon een strafbaar feit heeft begaan (dat wil zeggen: een strafbaar feit heeft gepleegd of daaraan heeft deelgenomen). Ingeval die vraag bevestigend wordt beantwoord, komt de vraag aan de orde of kan worden bewezen dat de verdachte aan die gedraging feitelijke leiding heeft gegeven.

In zijn arrest van 21 oktober 2003 heeft de Hoge Raad geoordeeld dat een rechtspersoon kan worden aangemerkt als dader van een strafbaar feit indien de desbetreffende gedraging redelijkerwijs aan die rechtspersoon kan worden toegerekend. Die toerekening is afhankelijk van de concrete omstandigheden van het geval, waartoe mede behoort de aard van de (verboden) gedraging. Een belangrijk oriëntatiepunt bij de toerekening is of de gedraging heeft plaatsgevonden dan wel is verricht in de sfeer van de rechtspersoon. Een dergelijke gedraging kan in beginsel worden toegerekend aan de rechtspersoon.

Van een gedraging in de sfeer van de rechtspersoon kan sprake zijn indien zich een of meer van de navolgende omstandigheden voordoen:

- a) het gaat om een handelen of nalaten van iemand die hetzij uit hoofde van een dienstbetrekking hetzij uit anderen hoofde werkzaam is ten behoeve van de rechtspersoon,
- b) de gedraging past in de normale bedrijfsvoering of taakuitoefening van de rechtspersoon,
- c) de gedraging is de rechtspersoon dienstig geweest in het door hem uitgeoefende bedrijf of in diens taakuitoefening,
- d) de rechtspersoon vermocht erover te beschikken of de gedraging al dan niet zou plaatsvinden en zodanig of vergelijkbaar gedrag werd blijkens de feitelijke gang van zaken door de rechtspersoon aanvaard of placht te worden aanvaard, waarbij onder bedoeld aanvaarden mede begrepen is het niet betrachten van de zorg die in redelijkheid van de rechtspersoon kon worden gevergd met het oog op de voorkoming van de gedraging.

Ingeval de delictsomschrijving van het strafbare feit waarvan de rechtspersoon wordt verdacht, opzet vereist, kan dat opzet op verschillende manieren worden vastgesteld. Onder omstandigheden kan het opzet van een natuurlijk persoon aan een rechtspersoon worden toegerekend. Maar voor opzet van een rechtspersoon is niet vereist dat komt vast te staan dat

de namens of ten behoeve van die rechtspersoon optredende natuurlijke personen met dat opzet hebben gehandeld. Het opzet van een rechtspersoon kan onder omstandigheden bijvoorbeeld ook worden afgeleid uit het beleid van de rechtspersoon of de feitelijke gang van zaken binnen de rechtspersoon.

Pas nadat is vastgesteld dat een rechtspersoon een bepaald strafbaar feit heeft begaan, komt aan de orde of iemand als feitelijke leidinggever daarvoor strafrechtelijk aansprakelijk is. Bij de beoordeling daarvan moet worden vooropgesteld dat uit de taalkundige betekenis van het begrip feitelijk leidinggeven enerzijds voortvloeit dat de enkele omstandigheid dat de verdachte bijvoorbeeld bestuurder van een rechtspersoon is, niet voldoende is om hem aan te merken als feitelijke leidinggever aan een door die rechtspersoon begaan strafbaar feit. Maar anderzijds is een dergelijke juridische positie geen vereiste, terwijl ook iemand die geen dienstverband heeft met de rechtspersoon feitelijk leidinggever kan zijn aan een door de rechtspersoon begaan strafbaar feit.

Aan hetzelfde strafbare feit kan door meer personen – al dan niet gezamenlijk – feitelijk leiding worden gegeven. Ook een rechtspersoon kan een feitelijke leidinggever zijn.

Feitelijk leidinggeven zal vaak bestaan uit actief en effectief gedrag dat onmiskenbaar binnen de gewone betekenis van het begrip valt. Van feitelijk leidinggeven kan voorts sprake zijn indien de verboden gedraging het onvermijdelijke gevolg is van het algemene, door de verdachte (bijvoorbeeld als bestuurder) gevoerde beleid. Ook kan worden gedacht aan het leveren van een zodanige bijdrage aan een complex van gedragingen dat heeft geleid tot de verboden gedraging en het daarbij nemen van een zodanig initiatief dat de verdachte geacht moet worden aan die verboden gedraging feitelijk leiding te hebben gegeven. Niet is vereist dat een ander de fysieke uitvoeringshandelingen heeft verricht.

Onder omstandigheden kan ook een meer passieve rol tot het oordeel leiden dat een verboden gedraging daardoor zodanig is bevorderd dat van feitelijk leidinggeven kan worden gesproken. Dat kan in het bijzonder het geval zijn bij de verdachte die bevoegd en redelijkerwijs gehouden is maatregelen te treffen ter voorkoming of beëindiging van verboden gedragingen en die zulke maatregelen achterwege laat.

In feitelijk leidinggeven ligt een zelfstandig opzetvereiste op de verboden gedraging besloten. Voor dit opzet van de leidinggever geldt als ondergrens dat hij bewust de aanmerkelijke kans aanvaardt dat de verboden gedraging zich zal voordoen. Van het bewijs van dergelijke aanvaarding kan – in het bijzonder bij meer structureel begane strafbare feiten – ook sprake zijn indien hetgeen de leidinggever bekend was omtrent het begaan van strafbare feiten door de rechtspersoon rechtstreeks verband hield met de in de tenlastelegging omschreven

verboden gedraging. Een ander voorbeeld van een geval waarin onder omstandigheden voldaan kan zijn aan het voor de feitelijk leidinggever geldende opzetvereiste biedt een leidinggever die de werkzaamheden van een onderneming zo organiseert dat hij ermee rekening houdt dat de aan de betrokken werknemers gegeven opdrachten niet kunnen worden uitgevoerd zonder dat dit gepaard gaat met het begaan van strafbare feiten.

De middelen klagen in het bijzonder over de bewezenverklaring van het feitelijk leidinggeven en het daartoe vereiste opzet van de verdachte.

Op grond van deze vaststellingen heeft het hof in overeenstemming met het hiervoor onder 3 overwogene en zonder van een onjuiste rechtsopvatting blijkt te geven niet onbegrijpelijk kunnen oordelen (a) dat het Werkvoorzieningschap opzettelijk onjuiste aangiften LB/Pvv heeft gedaan en (b) dat de verdachte daaraan feitelijk leiding heeft gegeven. Gelet op hetgeen hiervoor onder 3.5.1 is vooropgesteld, leidt de door de verdediging naar voren gebrachte enkele omstandigheid dat de verdachte na 2000 'geen bestuurlijk mandaat meer' had en niet langer bevoegd was namens het Werkvoorzieningschap op te treden, niet tot een ander oordeel.

De middelen falen derhalve.

Het middel klaagt onder meer dat het hof bij de strafoplegging ten onrechte ten bezware van de verdachte heeft meegewogen dat hij de Belastingdienst 'voor een aanzienlijk bedrag' heeft benadeeld althans dat van die benadeling niet is gebleken.

Het hof heeft de verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, een taakstraf van honderd uren, subsidiair vijftig dagen hechtenis, en een geldboete van € 30.000, subsidiair 185 dagen hechtenis. Met betrekking tot de strafoplegging heeft het hof onder meer het volgende overwogen:

'De hierna te melden strafoplegging is in overeenstemming met de aard en de ernst van het bewezenverklaarde en de omstandigheden waaronder dit is begaan, mede gelet op de draagkracht en de persoon van verdachte, zoals van een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting is gebleken.

Verdachte had een leidinggevende positie bij het Werkvoorzieningschap Oost-Twente (WOT), een samenwerkingsverband van verschillende gemeenten in Oost-Twente, in welk samenwerkingsverband door die gemeenten – zakelijk en kort weergegeven – werd getracht al dan niet minder valide mensen aan werk te helpen. Verdachte was bij het WOT betrokken, eerst als burgemeester van een van de samenwerkende gemeenten en daarna als waarnemend burgemeester van een andere gemeente. Verdachte heeft samen met de medeverdachte (door onder meer overeenkomsten mede te vervalsen) de heffing van de loonbelasting en premies

volksverzekeringen gefrustreerd. De belastingdienst is door verdachtes handelen voor een aanzienlijk bedrag benadeeld. Het hof rekent dit verdachte zeer aan, zeker gelet op zijn functie als burgemeester, waarin hij een voorbeeld behoort te zijn voor de gemeenschap.

Het hof is van oordeel dat gelet op de hoogte van het nadeelbedrag en – in het bijzonder – verdachtes (hoge) leidinggevende positie bij het WOT (waardoor hij een voorbeeldfunctie had) een onvoorwaardelijke gevangenisstraf in beginsel gerechtvaardigd is.

Het hof houdt er (in het voordeel van verdachte) echter ook rekening mee dat – hoewel de redelijke termijn niet is geschonden – het oude feiten betreft, verdachte al op leeftijd is en verdachte niet eerder door de strafrechter is veroordeeld.’

Het proces-verbaal van de terechtzitting in eerste aanleg van 14 november 2011 houdt in dat de raadsman van de verdachte aldaar het woord heeft gevoerd overeenkomstig de aan het proces-verbaal gehechte pleitnota. Deze pleitnota houdt onder meer het volgende in:

‘Inmiddels is de belastingdienst overgegaan tot het berekenen van het nadeel dat daadwerkelijk is geleden (...).

Men komt dan tot (...) € 35.627,00.’

Mede gelet hierop is het oordeel van het hof dat de Belastingdienst voor een aanzienlijk bedrag is benadeeld, niet onbegrijpelijk.

De klacht faalt derhalve.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde taakstraf van honderd uren, subsidiair vijftig dagen hechtenis.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze 95 uren, subsidiair 47 dagen hechtenis, bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:733

Zaaknummer: 15/00447

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend, A.L.J. van Strien en E.F. Faase

Advocaten: M.J.N. Vermeij

Wetsartikelen: 51 Sr

RECHTSPRAAK

Nu geen sprake is van een novum, wordt de aanvraag tot herziening afgewezen.

De aanvraag berust op de stelling dat te dezen sprake is van een gegeven als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv, dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de aanvrager hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolgning.

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie onder 2 weergegeven waar het in deze zaak om gaat. De conclusie houdt onder 2 dienaangaande het volgende in:

‘De aanvrager heeft in de periode van 25 mei 1993 tot en met 14 oktober 1996 krachtens de Werkloosheidswet een WW-uitkering ontvangen van de Bedrijfsvereniging voor Bank- en Verzekeringswezen Groothandel en Vrije Beroepen op basis van 40 arbeidsuren per week. Op 21 april 1993 had de aanvrager een bedrijf gevestigd en dit bedrijf onder de naam [A] ingeschreven bij de Kamer van Koophandel. Bij raadpleging van de gegevens Basisregistratie dienstverbanden (BRGD) bleek dat de aanvrager per 1 september 1993 personeel in dienst had, in aantal variërend van één tot drie. Over de jaren 1993 tot en met 1996 verkreeg de aanvrager een aftrek voor zelfstandigen. Om bij de “Belastingdienst Ondernemingen” voor deze aftrek in aanmerking te komen, diende de aanvrager minimaal 1225 uur per jaar, gemiddeld 23,55 uur per week, aan zijn bedrijf [A] te besteden. Uit onderzoek verricht in 1999 door het Gemeenschappelijk Administratiekantoor Nederland bv (hierna: Gak) is vervolgens gebleken dat de aanvrager op zijn werkbriefjes ten behoeve van zijn WW-uitkering telkens aanmerkelijk minder dan 23,55 uren als gewerkt had opgegeven. Op grond daarvan werd de aanvrager door het Gak verdacht van sociale zekerheidsfraude, meer bepaald van het tijdens de uitkeringsperiode verrichten van werkzaamheden en/of genieten van inkomsten dan wel het niet beschikbaar zijn voor arbeid zonder daarvan (volledig) melding te maken. Bij besluit van 29 maart 1999 herzag het Gak de aan de aanvrager toegekende WW-uitkering en ging het over tot terugvordering van het totale fraudebedrag. Daarnaast deed het Gak aangifte tegen de aanvrager, hetgeen op 25 april 2000 heeft geleid tot de onherroepelijke veroordeling ter zake van overtreding van art. 133 (oud) van de Werkloosheidswet.’

Aan de veroordeling ligt ten grondslag dat de aanvrager in de jaren 1993 tot en met 1996 opzettelijk heeft verzwegen dat hij meer uren ten behoeve van zijn bedrijf [A] heeft gewerkt dan dat hij op de door hem ingeleverde werkbriefjes heeft vermeld. Immers heeft de aanvrager op de werkbriefjes enkel zijn directe, productieve werkuren ingevuld en de door hem gewerkte indirecte, niet-productieve uren niet opgegeven. Het ging hier om werkbriefjes die de aanvrager diende in te vullen en in te leveren bij (een rechtsvoorganger van) het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (hierna: UWV) in verband met de door hem genoten uitkering inzake de Werkloosheidswet (hierna: WW).

Bij de aanvraag zijn gevoegd:

- (i) het rapport ‘ZZP-ers met een valse start’ van de Nationale ombudsman van 9 februari 2010;
- (ii) het advies van de Bezwaaradviescommissie ZZP (hierna: BAC) van 15 maart 2012 aan het UWV om de aan de aanvrager opgelegde herziening en terugvordering van zijn WW-uitkering ongedaan te maken;
- (iii) de beslissing op bezwaar van de Raad van Bestuur van het UWV van 16 maart 2012, inhoudende het besluit om het advies van de BAC te volgen;
- (iv) het besluit van de minister van Veiligheid en Justitie van 29 juli 2013 om de justitiële gegevens van de veroordeling van de aanvrager uit de justitiële documentatie te verwijderen.

In de aanvraag wordt betoogd dat dit samenstel van oordelen en beslissingen een gegeven oplevert als onder 4.1 bedoeld.

Het onderzoeksrapport van de Nationale ombudsman ziet niet op de periode waarin de aanvrager de strafbare feiten pleegde. Bovendien betreft het rapport de zelfstandige zonder personeel (ZZP'er) terwijl de aanvrager vanaf 1 september 1993, dus gedurende een substantieel deel van genoemde periode, personeel in dienst had. Reeds daarom levert dit rapport niet een gegeven op als bedoeld onder 4.1.

De beslissing op bezwaar van de Raad van Bestuur van het UWV moet in samenhang worden gelezen met het advies van de BAC aangezien die beslissing op dat advies is gebaseerd en het advies in wezen de motivering van de beslissing vormt. In de kern genomen gaat het hier om een beleidsbeslissing van een bestuursorgaan, behelzende een normatief oordeel op grond van een gewijzigd inzicht uit 2012 betreffende een klaarblijkelijk in de uitvoeringspraktijk gerezen probleem, toegepast op feiten en omstandigheden die zich hebben voorgedaan in de bewezenverklarde periode die liep van 25 mei 1993 tot en met 15 oktober 1996. Een dergelijke beleidsbeslissing vormt niet een gegeven als bedoeld onder 4.1.

Hetzelfde geldt voor het besluit van de minister van Veiligheid en Justitie. Ook dat besluit behelst een normatief oordeel en vormt dus niet een gegeven als bedoeld onder 4.1.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:563

Zaaknummer: 15/03385

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema, J.W. IJssink, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.J.J.E. Stassen

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het hof dat niet slechts de helft van het wederrechtelijk verkregen voordeel aan de betrokkene moet worden toegerekend, maar het gehele voordeel, is zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel komt op tegen het oordeel van het hof dat het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel geheel aan de betrokkene moet worden toegerekend.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 18 en 19 is het middel terecht voorgesteld.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:568

Zaaknummer: 15/02866

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J.L.J. Leijndekker

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

De klager kan worden ontvangen in zijn cassatieberoep en het namens hem ingediende middel is terecht voorgesteld.

In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan. Onder [A] is een snorfiets strafvorderlijk in beslag genomen. [A] heeft op de voet van artikel 116 lid 3 Sv in verbinding met artikel 552a Sv bij de rechtbank een klaagschrift ingediend tegen het voornemen van de officier van justitie de snorfiets terug te geven aan [B]. [B] is op de hoogte gesteld van de datum en de tijd van de openbare behandeling van het klaagschrift, maar is niet verschenen. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank het klaagschrift van [A] gegrond verklaard en de teruggave van de snorfiets aan hem gelast. Tegen die beslissing is het cassatieberoep van [B] gericht.

[B] kan worden ontvangen in zijn cassatieberoep, nu zich hier de situatie voordoet dat de officier van justitie aan de beslagene ([A]) mededeling heeft gedaan van zijn voornemen het inbeslaggenomen voorwerp met toepassing van artikel 116 lid 3 Sv aan [B] terug te geven.

Het middel komt op tegen het oordeel van de rechtbank dat [B] behoorlijk is opgeroepen.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.2 tot en met 4.6 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Rotterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:564

Zaaknummer: 15/01028

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: A.J.M. Vélú

Wetsartikelen: 116 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

***Het middel dat klaagt over de bewezenverklarde verduistering faalt.
Het middel dat klaagt over de ontoereikende motivering van de
opgelegde straf slaagt.***

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat de verdachte de personenauto ‘anders dan door misdrijf’ onder zich heeft gekregen, zoals onder 1 bewezenverklaard, niet begrijpelijk is, althans ontoereikend is gemotiveerd.

In de bestreden uitspraak ligt als het oordeel van het hof besloten dat niet een misdrijf, ook niet het onder 2 bewezenverklarde misdrijf, ertoe heeft geleid dat de verdachte en zijn medeverdachte de personenauto onder zich hebben gekregen. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk en is toereikend gemotiveerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof blijkens de bewijsvoering heeft vastgesteld dat het overhandigen van het vervalste rijbewijs in dit geval niet de wezenlijke oorzaak heeft gevormd van het door de verdachte en zijn medeverdachte onder zich krijgen van de personenauto, nu de aangever niet is bewogen tot het toevertrouwen van de personenauto voor een proefrit door het gebruik dat de verdachte heeft gemaakt van het vervalste rijbewijs, maar zijn toestemming tot het maken van een proefrit heeft verleend zonder acht te slaan op het overhandigde rijbewijs. Anders dan in de toelichting op het middel wordt aangevoerd, heeft het hof uit de voor het bewijs gebezigde verklaring van de aangever niet behoeven af te leiden dat deze zijn toestemming tot het maken van een proefrit uitsluitend afhankelijk heeft gesteld van overhandiging van een (onvervalst) rijbewijs. De enkele omstandigheid dat, zoals de verdediging heeft aangevoerd, het rijbewijs is verstrekt ‘alvorens’ de verdachte met de auto een proefrit ging maken, maakt dat niet anders.

Het middel faalt.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De verdachte is ter zake van ‘medeplegen van verduistering’ en ‘opzettelijk gebruik maken van een vals of vervalst geschrift, als bedoeld in artikel 225, eerste lid, van het Wetboek van Strafrecht, als ware het echt en onvervalst’ veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie

maanden. De strafoplegging is in het door het hof bevestigde vonnis van de politierechter als volgt gemotiveerd:

‘Deze strafoplegging is in overeenstemming met de persoon van veroordeelde, de ernst van de feiten en de omstandigheden waaronder de feiten zijn begaan, zoals van een en ander ter terechtzitting is gebleken.’

Deze overweging bevat, in strijd met artikel 359 lid 6 Sv, geen opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van het opleggen van een vrijheidsbenemende straf. Dat verzuim leidt krachtens artikel 359 lid 8 Sv tot nietigheid.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:576

Zaaknummer: 15/01887

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 321 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

***De aanvraag tot herziening wordt in verband met een
persoonsverwisseling gegrond verklaard.***

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

Hetgeen door de advocaat-generaal in haar conclusie onder 6 en 6.1 is vermeld, geeft steun aan de stelling waarop de aanvraag berust, te weten dat in de zaak die heeft geleid tot de uitspraak waarvan herziening is gevraagd, sprake is geweest van een persoonsverwisseling.

Een en ander levert het ernstig vermoeden op dat het hof, ware het hiermee bekend geweest, de aanvrager van het hem tenlastegelegde zou hebben vrijgesproken.

De Hoge Raad verklaart de aanvraag tot herziening gegrond, beveelt voor zover nodig de opschorting of schorsing van de tenuitvoerlegging van voormeld arrest van het gerechtshof en verwijst de zaak naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op de voet van artikel 472 lid 2 Sv opnieuw zal worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:578

Zaaknummer: 15/03782

Rechters: A.J.A. van Dorst, J.P. Balkema en J.W. IJssink

Advocaten: B.A.M. Hendrix

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Bij de beoordeling van de vraag of de verdachte gevaarlijk is voor zichzelf, voor anderen of voor de algemene veiligheid van personen of goederen, kan mede acht worden geslagen op een feit waarvoor de verdachte nog niet onherroepelijk is veroordeeld.

Het middel klaagt over de motivering van de oplegging van de maatregel van plaatsing van de verdachte in een psychiatrisch ziekenhuis. Daartoe is in het bijzonder aangevoerd dat bij de beoordeling van de vraag of de verdachte gevaarlijk is voor zichzelf, voor anderen of voor de algemene veiligheid van personen of goederen, acht is geslagen op een feit waarvoor de verdachte nog niet onherroepelijk is veroordeeld.

Ingevolge artikel 37 lid 1 Sr kan de rechter gelasten dat degene aan wie een strafbaar feit wegens de gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens niet kan worden toegerekend, in een psychiatrisch ziekenhuis zal worden geplaatst voor een termijn van een jaar, doch alleen indien hij gevaarlijk is voor zichzelf, voor anderen, of voor de algemene veiligheid van personen of goederen.

Het is aan de rechter in feitelijke aanleg om te beoordelen of de verdachte gevaarlijk is voor zichzelf, voor anderen of voor de algemene veiligheid van personen of goederen. Die beoordeling is zozeer verweven met waarderingen van feitelijke aard dat zij in cassatie slechts in beperkte mate kan worden getoetst.

De klacht berust op de opvatting dat de rechter bij die beoordeling geen strafbare feiten in aanmerking mag nemen waarvoor de verdachte nog niet onherroepelijk is veroordeeld. Die opvatting is in haar algemeenheid onjuist, zodat de klacht faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:561

Zaaknummer: 15/02060

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en V. van den Brink

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 37 Sr

RECHTSPRAAK

's Hofs verwerping van het verweer strekkende tot niet-ontvankelijkheid van het OM ter zake van het tenlastegelegde witwassen is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt onder meer dat het hof het ter zake van het onder 3 tenlastegelegde gevoerde verweer dat het Openbaar Ministerie in de vervolging van de verdachte niet-ontvankelijk moet worden verklaard, ten onrechte heeft verworpen.

Artikel 69 lid 3 AWR sluit onder de daar genoemde omstandigheden strafvervolging van de 'schuldige' ter zake van de in de eerste twee leden genoemde delicten uit. Dat heeft tot gevolg dat in beginsel slechts de schuldige aan die gedraging – in de regel de belastingplichtige – van de inkeerregeling kan profiteren en niet degene die kennelijk op enigerlei wijze heeft bijgedragen aan de aan de schuldige verweten gedraging. Bijzondere omstandigheden, waarbij te denken is aan een inkeer die is bevorderd door degene die op enigerlei wijze heeft bijgedragen aan de aan de schuldige verweten gedraging, kunnen evenwel tot een ander oordeel leiden (vgl. HR 22 mei 2001, ECLI:NL:HR:2001:AB1761, NJ 2001/698).

Voorts kunnen onder bijzondere omstandigheden beginselen van een behoorlijke procesorde meebrengen dat, indien vervolging van het fiscale misdrijf op grond van artikel 69 lid 3 AWR is uitgesloten, niet alsnog ter zake van het desbetreffende feitencomplex een op overtreding van artikel 420bis Sr toegespitste strafvervolging wordt ingesteld (vgl. HR 18 maart 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZD0659, NJ 1998/71).

Gelet hierop is de verwerping van het hof van het gevoerde verweer ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 3 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het

overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:555

Zaaknummer: 15/00702

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en E.F. Faase

Advocaten: I.J. Woltman

Wetsartikelen: 69 AWR en 420bis Sr

RECHTSPRAAK

De rechtbank is te ver vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofdzaak.

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de gegrondverklaring van het klaagschrift.

Vooropgesteld moet worden dat het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv een summier karakter draagt. Dat betekent dat van de rechter niet kan worden gevergd ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure te treden. Daarvoor is in de beklagprocedure geen plaats omdat ten tijde van een dergelijke procedure veelal het dossier zoals dat uiteindelijk aan de zittingsrechter in de hoofd- of ontnemingszaak zal worden voorgelegd, nog niet compleet is en omdat voorkomen moet worden dat de beklagrechter vooruitloopt op het in de hoofd- of de ontnemingszaak te geven oordeel (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

Gelet op de – onder 2.4 weergegeven – overwegingen, inhoudende dat '[a]lles overziend zich in het dossier onvoldoende aanwijzingen [bevinden] dat de goederen bestemd waren voor de beroeps- of bedrijfsmatige hennepcultuur en dat klager dit wist of ernstige reden had om dit te vermoeden' en dat '[z]o (...) al vast zou staan dat klager goederen voorhanden heeft gehad die geschikt zijn voor de beroeps- of bedrijfsmatige hennepcultuur, (...) dit onder deze omstandigheden onvoldoende [is] om een criminele intentie ten aanzien van de bestemming van deze goederen aan te nemen', heeft de rechtbank onderzocht of de gedragingen die aan de klager worden verweten voldoende blijken uit het dossier en op grond daarvan geoordeeld dat 'het op basis van het thans beschikbare dossier hoogst onwaarschijnlijk [is] dat de strafrechter, later oordelend, de inbeslaggenomen goederen zal verbeurd verklaren of zal onttrekken aan het verkeer'. Daarmee is de rechtbank te ver vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofdzaak. De beslissing van de rechtbank is niet begrijpelijk. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Zeeland-West-Brabant, zittingsplaats Middelburg, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift

opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:579

Zaaknummer: 15/04244

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.J. Olie

Wetsartikelen: 94 Sv

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat klaagster in het hernieuwde beklag geen nieuwe feiten of omstandigheden heeft aangevoerd, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt dat de rechtbank ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft beslist dat de klaagster niet-ontvankelijk is in haar klaagschrift.

De rechtbank heeft hetgeen de klaagster heeft aangevoerd kennelijk – en niet onbegrijpelijk – aldus opgevat dat in het bijzonder wordt betoogd dat voortzetting van het beslag in strijd is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Zoals de rechtbank terecht tot uitgangspunt heeft genomen, kan een klager opnieuw een klaagschrift indienen strekkende tot – zoals in het onderhavige geval – beëindiging van het op de voet van artikel 94a Sv gelegde beslag, indien een eerder ingediend klaagschrift waarop ten gronde is beslist, niet heeft geleid tot opheffing van het beslag en dat beslag nog niet is geëindigd. Ook is juist het oordeel van de rechtbank dat de klager in een hernieuwd beklag niet-ontvankelijk is indien daarin enkel een beroep wordt gedaan op feiten en/of omstandigheden waarop hij in het eerdere klaagschrift of bij gelegenheid van de behandeling daarvan een beroep heeft gedaan (vgl. HR 31 maart 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH1478, *NJ* 2009/178). Niet is vereist dat de feiten of omstandigheden waarop in het hernieuwd beklag een beroep wordt gedaan in die zin nieuw zijn dat zij zich eerst na de behandeling van het eerdere klaagschrift hebben voorgedaan of bekend zijn geworden. In het algemeen geldt dat een hernieuwd beklag ontvankelijk is indien een beroep wordt gedaan op andere feiten of omstandigheden dan die waarop het eerdere klaagschrift was gebaseerd en die van zodanige aard zijn dat zij nopen tot een nieuwe beoordeling van het verzoek tot opheffing van het beslag.

Het oordeel van de rechtbank dat de klaagster in het hernieuwde beklag geen nieuwe feiten of omstandigheden heeft aangevoerd, is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat namens de klaagster een beroep is gedaan op de ‘huidige financiële situatie’ van het bedrijf en de gevolgen die de voortduring van het beslag zal hebben voor de bedrijfsvoering.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Gelderland, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:580

Zaaknummer: 15/00983

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: H. Sytema

Wetsartikelen: 94a Sv

RECHTSPRAAK

Door bij de berekening van het te verminderen bedrag in aanmerking te nemen het voordeel aan rente dat de betrokkene, doordat hij de beschikking had over het geschatte wederrechtelijk verkregen vermogen, heeft kunnen (doen) genereren, dan wel dat hij heeft kunnen besparen, geeft het oordeel van het hof blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

De middelen klagen over het oordeel van het hof dat geen rechtsgevolg behoeft te worden verbonden aan de vaststelling dat tijdens de behandeling van de zaak in eerste aanleg en in hoger beroep de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Door bij de berekening van het te verminderen bedrag in aanmerking te nemen het voordeel aan rente dat de betrokkene, doordat hij de beschikking had over het geschatte wederrechtelijk verkregen vermogen, heeft kunnen (doen) genereren, dan wel dat hij heeft kunnen besparen, geeft het oordeel van het hof blijk van een onjuiste rechtsopvatting. De middelen zijn terecht voorgesteld (vgl. HR 11 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:296, *NJ* 2014/135).

De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen. In cassatie wordt ervan uitgegaan dat de termijn van berechting als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in eerste aanleg en in hoger beroep is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de betrokkene opgelegde betalingsverplichting van € 261.763,13. De Hoge Raad zal die betalingsverplichting, overeenkomstig het in HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, *NJ* 2008/358 weergegeven uitgangspunt dat de vermindering van de betalingsverplichting wegens overschrijding van de redelijke termijn in ontnemingszaken in beginsel niet meer bedraagt dan € 5.000, verminderen met € 5.000. Aantekening verdient dat de opvatting van het hof, dat als maatstaf 'voor de vergoeding van immateriële schade' ten gevolge van overschrijding van de redelijke termijn heeft te gelden dat bij ontnemingszaken de betalingsverplichting wordt verminderd met een standaardbedrag van '€ 500,00 per halfjaar voor overschrijding van de termijn als geheel', niet als juist kan worden aanvaard.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde betalingsverplichting ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel, vermindert het te betalen bedrag in die zin dat de hoogte daarvan € 256.763,13 bedraagt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2016

ECLI: ECLI:NL:HR:2016:577

Zaaknummer: 15/01925

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: D.E. Wiersum

Wetsartikelen: 6 EVRM

ANNOTATIE

**Annotatie bij Hoge Raad 15 maart 2016,
ECLI:NL:HR:2016:416, SR 2016-0147.**

mr. P.C. Verloop

De beschikking van de Hoge Raad in deze zaak is in lijn met eerdere beschikkingen op beroepen in cassatie tegen beschikkingen op klaagschriften ex artikel 552a Sv. In die zin lijkt deze beschikking een annotatie daarom niet waard. De reden dat deze beschikking toch interessant is om te bespreken, is omdat deze de beslagproblematiek haarfijn blootlegt en duidelijk maakt waarom er alle aanleiding is om aandacht te besteden aan de vraag of de beklagprocedure niet dringend aan modernisering toe is.

In zijn overzichtsbeschikking van 28 september 2010, *NJ 2010/654* m.nt. PMe geeft de Hoge Raad een overzicht van procedurele voorschriften en maatstaven voor de beoordeling van op grond van artikel 552a Sv ingediende klaagschriften.

De Hoge Raad stelt daarbij voorop dat het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv een summier karakter draagt en dat van de rechter niet kan worden gevergd dat deze ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak of ontnemingsprocedure treedt, omdat ten tijde van de beklagprocedure vaak het einddossier nog niet compleet is en omdat voorkomen moet worden dat de beklagrechter vooruitloopt op het in de hoofd- of de ontnemingszaak te geven oordeel.

Bij het beoordelen van een klaagschrift dient de rechter de juiste toetsingsmaatstaf aan te leggen. Daarbij is van belang welke bepaling of bepalingen aan het beslag ten grondslag ligt of liggen.

Als op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd, dient de rechter a. te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo neen, b. de teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp te gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave wanneer de inbeslaggenomen voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan

te tonen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen.

Als ex artikel 94a Sv beslag is gelegd, dient de rechter te onderzoeken a. of er ten tijde van zijn beslissing sprake was van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de verdachte een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen.

Op 1 december 2014 is in onderhavige zaak (onder meer) conservatoir beslag gelegd op een auto, een viertal bankrekeningen, een douchecabine/hoekstoombad en een partij porcelanotegels. Twee dagen later wordt ook conservatoir beslag gelegd op een onroerende zaak in verband met een onderzoek naar oplichting en deelneming aan een criminele organisatie.

Op 27 januari 2015 is een klaagschrift ingediend, dat op 11 maart 2015 is behandeld en waarop de rechtbank op 18 maart 2015 haar beschikking heeft gegeven.

De rechtbank verklaart het klaagschrift gegrond. Zij stelt het summiere karakter van de beklagprocedure voorop en overweegt – blijkens de conclusie van de A-G ten onrechte – dat het door de officier van justitie overlegde dossier niet meer bevat dan een proces-verbaal aanvraag machtiging leggen conservatoir beslag, een vordering machtiging conservatoir beslag met de verleende machtiging van de rechter-commissaris en een proces-verbaal van ambtshandeling inbeslagneming. Daarop overweegt de rechtbank: *'[h]et thans voorliggende dossier is ten enenmale onvoldoende om de aard en omvang van de tegen klager gerezen verdenking behoorlijk te kunnen beoordelen. De rechtbank kan gelet daarop en op het onderzoek in raadkamer evenmin voldoende toetsen of aan de hiervoor vermelde criteria voor voortdoring van het beslag is voldaan. Mede gelet op de data van beslaglegging en de belangen van klager bij teruggave ziet de rechtbank geen aanleiding om de officier van justitie de gelegenheid te geven om het dossier aan te vullen.'*

De Hoge Raad casseert omdat de rechtbank niet de ten aanzien van de beslagen aan te leggen maatstaf heeft toegepast, zodat de gegrondverklaring van het beklag ontoereikend is gemotiveerd.

Hoewel de casus zich er niet helemaal voor leende, stipt de rechtbank wel een belangrijk pijnpunt aan waar het de beoordeling van klaagschriften betreft: de processtukken zijn vaak uiterst summier en maken een inhoudelijke beoordeling van het belang van strafvordering bij het voortduren van het beslag, dan wel of zich het geval voordoet dat het hoogst

onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de verdachte een verplichting tot betaling van een geldboete dan wel de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen, schier onmogelijk. Het ontbreekt de raadkamer die over het klaagschrift dient te oordelen ook aan mogelijkheden om het Openbaar Ministerie te dwingen meer processtukken aan het dossier toe te voegen die een inhoudelijke beoordeling wel mogelijk maken en in het beoordelingsschema zoals de Hoge Raad dat heeft gegeven in zijn beschikking van 28 september 2010 ontbreekt de mogelijkheid voor de raadkamer om consequenties te verbinden aan stilzitten van het Openbaar Ministerie. Daarmee kan de (maatschappelijke) positie van de verdachte – zeker als het onderzoek na inbeslagneming nog lange tijd voortduurt – ernstig worden geschaad enkel en alleen omdat een goede beoordeling van het belang bij het voortduren van het beslag door het ontbreken van stukken onmogelijk is en de rechter dus ook niet tot het oordeel kan komen dat er geen belang is bij het voortduren van het beslag (of dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat...). Door Pijl is er in *Advocatenblad* 2015-9 en *OSP* 2014/1 al terecht op gewezen dat de rechtsbescherming die artikel 552a Sv op dat punt biedt tekortschiet.

Hoewel de regeling van de beklagprocedure in artikel 552a Sv zich niet verzet tegen gegrondverklaring van het beklag in het geval de rechter onvoldoende in staat is de aard en omvang van de gerezen verdenking te beoordelen, lijkt een aanpassing van die wettelijke regeling aangewezen om de te strikte beoordeling door de Hoge Raad bij te sturen. De modernisering van het Wetboek van Strafvordering biedt daarvoor een uitgelezen kans. De Contourennota Modernisering Wetboek van Strafvordering lijkt die mogelijkheid ook te bieden waar wordt geschreven dat de huidige beklagprocedure wordt geherstructureerd. Concrete plannen voor aanpassing van de regeling zijn echter nog niet bekendgemaakt.

Aan artikel 552a Sv zou een negende lid moeten worden toegevoegd: acht het gerecht zich niet in staat het beklag of verzoek te beoordelen, dan verklaart het gerecht het beklag of verzoek gegrond en geeft het de daarmee overeenkomende last.

De praktijk zal dan vermoedelijk uitwijzen dat het Openbaar Ministerie heel goed in staat is tijdig te voldoen aan de op hem rustende plicht de op de zaak betrekking hebbende stukken te overleggen (artikel 23 lid 5 Sv).